

Mei äijä ennustukset 80 vuotta sit. Kirjoittaja Ebba Penttilä

Iso-isä, Äijä, niiko meil sanotti loikoil sängyllää. Hää ol lāsint jonkii aikaa ja leppäil nyt mielellää päivälkii. Eihä se helpoo olt ko talo ol ko kasarmi. Joka puolel pyöri harmaapukusii miehii. Hyö tulliit Pohjamaalt Vuoksela ja assuit nyt meil. Heil ol paljo hevosii, kujane täynnää. Myö lapset ko lähettii Anna-tättii katsomaa ni pit ain männä pello puolelt, eihä sinne hevosii sekkaa mite mänt.

Äijäl ol aikaa siin leppäillessää miittii asjoi. Häne hartioillee ol laskettu ko suur kontti, sekkii paino ja väsytti. Ei hää niist huolistaa paljo haastelt, ei ainakaa meil lapsil ja mitä myö niist ois älyttykkää. Joskus vaa huokas itseksee. Lapse korvat ko kuuloot kaik, ni sillo mie kipitin häne luoksee ja silittelin häne hiuksiaa. ” Tuot sie miu hauallein sit kukkasii ? ” Mahoinkoha mie sillo ymmärtääkkää äijä kysymystä, mut lupasiha mie tuua. Sitä mitä hää sano mummol, sitä mie ainakaa en sillo ymmärtänt. ” Kyl työ jou`utta täält lähtemää, miun ei tarvisse,”hää ennustel tulevaa.

Niihä siin sit käi, jot äijä ennustukset alkoit männä kohallee. Hänet kerittii siunata Vuoksela sinne Lammasnieme hautausmaaha. Sit tulliit sanomaa, jot huome aamun pittää olla lähtemäs. ” Mihi mie nyt näihe kans lähen,” kysel äiti. Ottakaa evästä ja tavaraa sen verra keral ko jaksatta kantaa, ol vastaus. Sil viisii. Olha siin vastausta kerraksee, kolme lasta, nuorimaine vast kaheksa kuukaue vanha, ei viel osant kävelläkkää, painoo sen verra ko äit kantaa jakso.

Meil syksyn asunut pohjanmaapoika tul äitil avuks. Hää otti ja järjest meil kyytii ainakii aluks ja anto luvan männä heil. Alun toisel kymmel olevan Lauri-serkun äiti sai avuksee meitä itse kävelevvii serkkujaa paimentammaa, varsinkii minnuu. Lik kolmivuotineko tietää itse männöoks hää autoo, täytee lastattuu junnaa vai kävelöö, ni Lauri saama tehtävä osottautukii hankalaks urakaks. Sinne Pohjamaal myös sit monelaisel kyyvil kuitekii tultii.

Mummon ja Anna-tätin pit tulla peräst lehmii kans. Mut eihä se sillee mänt. Mummo män aamul navettaa, lyps leivät, anto maiot elukoil ja lehmil heinii ja hyvästel heijät, paino oven perässää kii. Sinne jäivät kaik. Ko hää pääs takasii tuppaa ja katso ulos ikkunast, ni koko Vuoks näytti punaselt, Valkjärve kylät palloit täysiää. Mummo otti itsellee evästä ja tempas kainalohe piene pumpultäki, lienöö jäänt äitilt siihe tuva penkil iellisen päivän. Sit vaa kiireest kylätiel, jos häne vävvyyse, Liske Viljo tul vastaa, näk mummo kainalos sen pienen pumpultäkin ja sano: ”Tuatak sie kehtaat käyä kantamaa.” Mummo paino senkii pello ojja.

Jonkuu aja pääst mummo tul sinne, mis myö muutkii oltii, mut ilma lehmii.